

- Zakariás kora: a Babilonból való első visszatérés után szolgált; Haggeussal együtt biztatták a népet a templom felépítésére, amikor azt félbehagyták.
- Az akkor ott élő emberek többsége Babilonban született. Ők még úgy gondolkodtak, hogy „Jeruzsálemben kell Istent imádni” – Isten Babilonban is törődött velük, de nekik nem volt meg a hitük ahhoz, hogy ezért hálát adjanak és távolról is imádják Őt. – Amikor lehetett, hazamentek. Jeruzsálembe, de ott is nehézségeket, akadályokat láttak, ezért elcsüggedtek.
- Nem az volt a bajuk, hogy nincs templom, hanem hogy nincs kapcsolatuk Istennel. Tudták, hogy bűnösök, és hogy Isten ítéletéből veszítették el a templomot és az országot is, de úgy látták, nincs lehetőségük megtisztulni.
- A megtisztítást Isten kezdeményezi. Fontos volt a templom felépítése is, hiszen még a megváltás előtt voltak, még be kellett mutatni az áldozatokat – amelyek előre mutattak Krisztusra. De még fontosabb, hogy megértsék, és higgyék: „Isten az, aki megigazít”.
- Jósua főpap; a papi hivatás: „képviselni Isten előtt az embereket és az emberek előtt Istent”. Nekünk is ez a feladatunk. De Jósua – és a nép, akiket képvisel – most tisztátalan; így, tisztátalanul áll Jósua az Úr előtt. Mindenestül tisztátalan; a szolgálata is az (Hag 2,14). Lehet bennünk jó szándék, akarhatunk szolgálni, de az, hogy Isten ezt elfogadja, azzal kezdődik, hogy Ő megtisztít – a bűnünktől és a bűneinktől.
- A tisztátalanság nemcsak szégyen, hanem vád is: az ÓSZ-ben halálbüntetés járt érte. Ebben a látomásban is jelen van a vádló, a Sátán. „Amikor Istenről beszél nekünk, hazudik, de amikor Istennek beszél rólunk, igazat mond.” Igazak a vádjai. Amikor Jóbot vádolta, Jób nem azért kapott felmentést, mintha nem lett volna olyan bűnös, mint amilyennek a Sátán állította; bűnös volt, bűnös dolgokat beszélt, de Isten megmutatta, hogy Ő ennél is nagyobb. Igazságos, és a Sátán erre hivatkozik, amikor vádol. De kegyelmes, és azt mondja: „igen, (Jób) bűnös, (Jósua) tisztátalan, de én feloldhatom, megigazíthatom, elvehetem a bűnét”.
- Az Úr angyala, aki itt is jelen van: Krisztus. „Van szószólónk (pártfogónk) az Atyánál...”. Ő az engesztelő áldozat – erre hivatkozhat, amikor vétkezünk. A sebei, amik feltámadása után is rajta voltak, a mennyben is jelen vannak (Jel 5,6).
- Jósua a népet képviselve (jelképezve – 3,8) áll az Úr előtt. A Sátán nemcsak Jósuát, hanem az egész népet vádolta. Erre válaszol az Úr...
- „Tűzből kikapott üszkös fadarab” – a tűz az ítélet volt, a babiloni fogság. Onnan vette ki Isten Izráelt. Nem azért, mintha „megbűnhődött volna” minden bűnéért, hanem mert irgalmas volt hozzájuk: meg akarta szabadítani őket, újat akart kezdeni velük, el akarta vezetni őket a valódi hitre Istenben, arra, hogy „igazi imádói” legyenek. Hogy majd képesek legyenek „lélekben és igazságban” imádni Őt – de addig is várják a Krisztust, aki ezt elhozza.
- A Sátán vádja az egész népre vonatkozott; ezért a „vegyétek le róla a szennyes ruhát” is. Jósua csak „egy főpap” volt, bűnös ember; akik „benne voltak” (akiket ő képviselt), azoknak nem rá, hanem az igazi Főpapra, Krisztusra volt szükségük. Mi már Krisztusban vagyunk, ezért nincs kárhoztatásunk (Róm 8,1).
- Új, tiszta ruhát ad: igazságosságot. Csak ebben állhatunk oda Isten elé, és csak ebben szolgálhatjuk Őt. Ahogy Ádám és Éva sem állhatott Isten elé abban a ruhában, amit ők

készítettek, csak abban, amit Isten adott. – Ezt kapta meg Jósua. Megkapta a tiszta süveget is, a „Szentség az Úrnak” felirattal. Ezzel képviselheti most már Istent is az emberek előtt: közvetítheti, amit Isten parancsolt: „szentek legyetek, mert én szent vagyok”. Nekünk Krisztus lett „megigazulás és megszentelődés” (1Kor 1,30), így vagyunk mi is „királyi papság és szent nép”; akik megigazultunk, és szenteknek kell lennünk, mert „Ő, a szent hívott el minket” (1Pt 1,15).

Zak 4,6

„Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! – mondja a Seregek URa.”